

Op vrijdagmiddag 20 maart 2020 rond 15.00 uur sloeg de bom in... Niet letterlijk maar hij raakte ons wel degelijk heel erg hard.

Tijdens de overdracht van de ochtend naar de avonddienst bereikte ons het bericht dat er een bewoner positief getest was op corona. Dit was het begin van een hele zware en moeilijke periode.

We zaten bij elkaar voor de overdracht en het leek wel of op dat moment de oorlog was uitgebroken, oorlog met een onzichtbare vijand. Ongeloof, verslagenheid, onbegrip, verbijstering, verdriet, boosheid, angst, paniek en tranen. Je zag het om je heen gebeuren.

Het is niet te beschrijven wat er op dat moment met een 8-tal collega's die aanwezig waren gebeurde.

Collega's van de ochtenddienst waren zo geraakt door het bericht dat ze nog niet meteen naar huis konden. En collega's van de avonddienst vroegen zich af wat moeten we doen? Hoe gaan we aan onze dienst beginnen, wat staat ons nog te wachten?

We hebben zo dan ook een hele poos bij elkaar gezeten. Elkaar moed in gesproken, geluisterd naar elkaar, ieder met zijn eigen gedachten.....

Onze gedachten gingen uit naar de bewoners en hun familie maar ook naar het eigen thuisfront. Wat moet ik doen voor dat ik naar huis ga, wat ga ik zeggen, kan ik wel naar huis? Wat zullen ze er thuis van vinden, breng ik mijn kinderen niet in gevaar?

Het is misschien heel raar maar niemand dacht op dat moment aan zichzelf...

Toch vloeide er heel veel tranen en er was pure paniek te lezen in sommige betraande ogen.

Er was een gevoel van machteloosheid, boosheid ook.

Waarom overkomt ons dit? Hoe kan het dat er nu toch nog iemand ziek is geworden?

Dit was het begin van 7 loodzware weken. Het is niet te beschrijven wat ons in die weken is overkomen en wat er achter die gesloten deuren allemaal gebeurde. Het was allemaal zo onwerkelijk, we hebben ons verdrietig en machteloos gevoeld maar zeker ook sterk. Vooral samen sterk.

Als je eraan terugdenkt vraag je je af hoe hebben we dit met z'n alle volgehouden?

Maar we hebben het wel gedaan. Gesteund door heel veel lieve collega's van andere afdelingen die met ons hebben samengewerkt en hand en span diensten voor ons hebben verricht. We stonden er gelukkig niet alleen voor.

Het waren weken waarin we veel van onze dierbare bewoners hebben verloren en waarin we veel en intensief contact met familieleden hebben gehad.

Dit was een moeilijke tijd omdat je iemand verliest en hier niet echt afscheid van kunt nemen zoals je dat graag zou willen, omdat de corona regels dit niet toe

lieten. Moeilijk voor familie, maar zeker ook voor ons als zorg. Soms onbegrijpelijk en onmenselijk.

Ook voor de andere bewoners was het een moeilijke en eenzame tijd. Zij waren ook ziek en moesten de steun en aanwezigheid van hun dierbare missen.

Toch hebben we er samen, als team het beste van gemaakt. Zeker ook met extra hulp van diverse disciplines en collega's.

Het waren ook weken waarin we door iedereen gesteund werden. Een bloemetje, bedankjes, heel veel kaartjes, zo maar een lief berichtje op je telefoon, een collega die je spontaan belt om te vragen hoe het met je gaat, een hand op je schouder, en heel heel veel lekkers...

Dit heeft ons allemaal heel veel goed gedaan te weten dat er aan de andere kant van die gesloten deuren aan ons gedacht en met ons mee geleefd werd. We kunnen en mogen trots zijn dat we dit als team samen hebben mogen doen. Dit zal ons altijd bij blijven, in het begin nog met een rouwrandje maar hopelijk in de toekomst met een glimlach.

Beste familie, lieve collega's

BEDANKT!

Namens Brabantzorg, locatie Katwijk in Oss.

Cohort begane grond, gesloten afdeling PG.